

НОВ БЪЛГАРСКИ УНИВЕРСИТЕТ

Факултет за дистанционно, електронно и продължаващо обучение

КУРСОВА РАБОТА

ПО МЕЖДУНАРОДНА ИКОНОМИКА

на тема:

**ПЕРСПЕКТИВИТЕ ЗА ПРИСЪЕДИНЯВАНЕ НА
БЪЛГАРИЯ КЪМ ЕВРОЗОНАТА – ПРЕДИМСТВА И
РИСКОВЕ**

Изготвил:

Проверил:

2015

УВОД

Всъщност Европейският паричен съюз (ЕПС) е само една част от една велика визия за интегрирана Европа. Формирането на Европейския паричен съюз е бил дълъг процес от огромно историческо значение. С подписване на конвенциите от Париж и Рим, европейските лидери са приели правната рамка на Европейския съюз. Оттогава Европа е напреднала значително. Едно от най-значимите постижение е създаването на общ пазар, включително свободно движение на хора, стоки и капитали. След това е формиран Европейския паричен съюз, който в началото се е състоял от 11 държави-членки. В момента те са 17 държави-членки. Европейският паричен съюз предполага промени в системите на различните национални валути в единната европейска валута, с разделени националните централни банки, и с отделни национални парични политики заедно с единна европейска система на централните банки и единна европейска парична политика. Приемането на единната валута е един от най-смелите опити, при който голяма и разнообразна група от суверенни държави да получат ползи от използването на единната валута.

2. РАЗВИТИЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРИЧЕН СЪЮЗ

Твърди се, че паричният съюз е максимумът на европейската интеграция. Това е един много голям експеримент. Ето защо е интересно да се разгледа неговата история, значение и бъдеще¹. Договорът за формиране на Европейския икономическа съюз не предопределя организацията на Европейския паричен съюз. Паричният съюз би означавал необратима конвертируемост от валути, премахване на валутните разлики и неотменимо фиксиране на обменния курс, както и пълна либерализация на движението на капитали. Паричният съюз може да се разглежда като зона, в която икономическите цели се постигат чрез взаимна парична политика и валутен курс². През 1962 г. е първия опит за формиране на европейския паричен съюз. Опитът за задълбочаване на интеграцията от държавите-членки е бил потвърден на срещата на върха на ЕС в Хага през 1969 г. Документът на Вернер е един от трите най-важните документи, които са помогнали за създаването на Европейския паричен съюз, а останалите два са Докладът

---

¹ van Veen, T. (2002). European Economic and Monetary Integration and the Euro. *Australian Economic Review*, 35(4), 455-462. doi:10.1111/1467-8462.00262

² Memišević, S. (2010). *Monetarno okrupnjavanje na evropskom tlu - Ekonomska i monetarna unija*. Sarajevo: Direkcija za evropske integracije.

Делор и Договора от Маастрихт. Документ на Вернер (1971) определя формирането на Европейския паричен съюз в три фази. Първата фаза е трябвало да осигури по-висока степен на икономическа интеграция между държавите-членки на ЕС. Втората фаза е трябвало да включва необратима конвертируемост на валутите. И накрая, третата фаза е трябвало да се състои от постоянно фиксирани валутни курсове - или евентуалната единната валута³. През 1972 г. е била въведена зоната за взаимно колебание на шест валути. Валутните флукутации е трябвали да бъдат ограничени до разлика от 2,25%. Този механизъм е бил наречен „змия в тунела“. Въпреки това, този механизъм не проработил, така че през 1979 г. е взето решението за образуване на Европейската парична система. Европейският механизъм за обменни курсове (ERM) е система, въведена от Европейската общност през 1979 г., с цел намаляване на променливостта на валутния курс. В същото време паричната валута е била въведена, Европейска валутна единица (ECU). През 1989 г., докладът Делор е предложил нов опит за валутна интеграция⁴. Създаването на Европейския паричен съюз представлява премахване на националните валути и заместването им с единна валута.

Основната подкрепа за по-нататъшната интеграция към Европейски паричен съюз, с една централна банка и единната валута е единния вътрешен пазар на ЕС. Европейският паричен съюз е обединение от няколко суверенни държави, които са постигнали консенсус спрямо единната валута и единната парична политика, но които не са достигнали до консенсус относно взаимната фискална политика⁵. Днес, 17 страни-членки на Европейския паричен съюз са: Австрия, Белгия, Кипър, Естония, Финландия, Франция, Германия, Гърция, Ирландия, Италия, Люксембург, Малта, Нидерландия, Португалия, Словакия, Словения, Испания. Три страни, които не искат да станат част от еврозоната са: Обединеното кралство, Дания и Швеция. Други държави-членки са в различни фази на влизане в еврозоната, но се очаква те да станат членове на съюза в рамките на десет години. По-специално, тя може да бъде пътят към независима парична политика, която облекчава възможностите за политически натиск⁶.

Има два постулата за приемане на еврото. Първият от тях е, че страните от ЕС трябва да са икономически съвместими с единната валута. Вторият е, че ЕС трябва да

---

³ Miljković, D. (2008). *Međunarodne finansije*. Beograd: Centar za izdavačku delatnost Ekonomskog fakulteta.

⁴ Miljković, D. (2008). *Međunarodne finansije*. Beograd: Centar za izdavačku delatnost Ekonomskog fakulteta.

⁵ Siklos, P. (2009). *European Monetary Union*. Princeton University Press.

⁶ Beetsma, R., & Giuliodori, M. (2010). The Macroeconomic Costs and Benefits of the EMU and Other Monetary Unions: An Overview of Recent Research. *Journal of Economic Literature*, 48(3), 603-641.